

8. Riabtsev G. L. Policy analysis tools: stakeholder analysis techniques. Modern strategies of sustainable development of the state and society in the context of global challenges : Int. scientific conf., Wloclawek, August 2–3, 2023. Riga : Baltija Publishing, 2023. P. 24–28. DOI: <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-333-0-6>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-355-5-25>

Соцький А. М.,
*доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри юриспруденції
Чернівецького інституту
Міжнародного гуманітарного університету
м. Чернівці, Україна*

ОСОБЛИВОСТІ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ, ЯКІ ЗДІЙСНЮЮТЬ БОРОТЬБУ З ОРГАНІЗОВАНОЮ ЗЛОЧИННІСТЮ

Публічне адміністрування є невід’ємним елементом в системі державного управління. Законодавчого закріплення визначення термін “публічне адміністрування” не набуло й досі, проте науковий інтерес до зазначеної категорії завжди був високим. Особливістю наукового вивчення даного поняття є те, що його дуже часто співставляють із такими поняттями як адміністративне управління, публічне управління та державне адміністрування, подекуди повністю ототожнюючи їх, а подекуди, співвідносячи їх як ціле і часткове або первинне та похідне.

Одними із перших дослідників категорії “публічне адміністрування” були науковці Бакуменко В.Д. Надолішній П.І., які вважали, що “публічне адміністрування – це регламентована законами та іншими правовими актами, діяльність суб’єктів публічного адміністрування, що спрямована на: прийняття адміністративних рішень; надання адміністративних послуг; здійснення внутрішнього адміністрування суб’єкта публічного адміністрування”. Автори зазначали, що “у вузькому сенсі, публічне адміністрування передбачає взаємодію суб’єктів з виконавчою гілкою влади, а в широкому сенсі – з усіма трьома гілками влади на різних рівнях прийняття рішень (державний, регіональний, муніципальний)” [1, с. 8]. Схожі позиції висловлювали й інші вчені, слушно зауважуючи, що публічне адміністрування слід розглядати з позиції широкого та вузького значення, однак більшість

з них погоджуються із загальноприйнятою концепцією, що публічне адміністрування є складовою частиною державного управління, яке передбачає наявність публічного характеру в управлінні.

Водночас, боротьба із організованою злочинністю є реалізацією заходів, направлених на попередження, недопущення, припинення та усунення негативних наслідків від “кримінальних правопорушень, які вчиняються у зв’язку з створенням та діяльністю організованих злочинних угруповань” [2]. Особливої актуальності ці заходи набувають в умовах воєнного стану та підвищеної небезпеки для цілісності України, якій можуть загрожувати прояви сепаратизму, спроби створення терористичних організацій, підриву довіри до органів державної влади та місцевого самоврядування. Законодавчо визначено, що боротьбу із організованою злочинністю здійснюють Координаційний комітет по боротьбі з корупцією і організованою злочинністю при Президенті України, органи Національної поліції і Служби безпеки України, органи прокуратури України, органи доходів і зборів, органи Державної прикордонної служби України та органи державного фінансового контролю, органи і установи виконання покарань та слідчі ізолятори, розвідувальний орган Міністерства оборони України, Служба зовнішньої розвідки України, Національне антикорупційне бюро України та Бюро економічної безпеки України [2]. Це означає, що діяльність цих державних органів, які безпосередньо реалізують державну політику у сфері боротьби із організованою злочинністю в тому числі і завдяки здійснення публічної адміністративної діяльності, регулюється суб’єктами, уповноваженими на формування її напрямів, такими як Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України та ряд інших органів, шляхом видання відповідних актів, що затверджують концепції державної політики, стратегії, порядки та нормативно-правові акти у сфері боротьби із організованою злочинністю. З огляду на зазначене випливає, що державні органи, які здійснюють боротьбу із організованою злочинністю, можна розглядати не тільки як суб’єкт, але і як об’єкт публічного адміністрування, оскільки вони знають впливу з боку уряду, законодавця, Президента України тощо.

Наступною особливістю публічного адміністрування державних органів, які здійснюють боротьбу із організованою злочинністю, є сфера його реалізації. Так, з огляду на специфічний характер здійснюваної діяльності, пов’язаний із попередженням, виявленням, припиненням та розкриттям злочинів, здійснення публічного адміністрування зазначеними органами пов’язане не із виконанням їх безпосередніх функцій, а з тим, що їх виконання буде неможливим без реалізації адміністративної діяльності – адміністративно-правових заходів впливу та взаємодії, заходів забезпечення прав громадян,

видання правових актів управління, здійснення юридично значущих дій та організації співпраці [3, с. 122].

Крім того, з огляду на попередні особливості публічного адміністрування державних органів, які здійснюють боротьбу із організованою злочинністю, варто зауважити, що його сутність полягає як у реалізації заходів щодо здійснення основних завдань та процедур публічного адміністрування, так і в організації діяльності зазначених державних органів, впорядкування їх внутрішньо-розпорядчих відносин та створення відповідних умов щодо ефективної реалізації їх головних функцій.

Особливості публічного адміністрування державних органів, які здійснюють боротьбу із організованою злочинністю, полягають у подвійному змісті здійснюваних заходів. Відтак, можна вважати, що головне призначення публічного адміністрування зазначених органів полягає у здійсненні управлінських процедур в процесі виконання їх основних функцій і завдань, а допоміжне – у створенні всіх необхідних умов для ефективної діяльності всіх структур в системі органів, які здійснюють боротьбу із організованою злочинністю.

Список використаних джерел:

1. Бакуменко В. Д. Надолішній П. І. Теоретичні та організаційні засади державного управління : навч. посіб. Київ. 2003. 256 с.
2. Закон України “Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю” від 30.06.1993 № 3341-ХІІ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3341-12#Text> (дата звернення 13.09.2023).
3. Пузирний В. Ф. Адміністративна діяльність служби безпеки України. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2017. № 5. С. 121–123.